

Deu anys del rocker més famós de la Rambla

Rafel-Johnny Vaquer-Roqueta

Rafel Vaquer (Palma, 1957) és el creador de Johnny Roqueta, el rocker de la Rambla de Barcelona. Un rocker dibuixat, setmana a setmana, per un executiu publicitari des de Palma.

Rafel Vaquer és el pare del famós Johnny Roqueta. Nascut a Mallorca, Vaquer anà a Barcelona quan tenia divuit anys, "a cercar-me la vida, encara que en teoria hi anava a estudiar Ciències de la Informació". Dibuint de sempre, "des que vaig agafar el primer llapis i paper", fa cap al món del còmic. La revista *Bar-rabás* és la primera on el jove Vaquer dibuixa. Després en vénen moltes més. "Sí, realment hi vaig col·laborar en moltes; record que col·laborava en una editorial alemanya fent l'Ànc Donald i coses d'aquestes. Més tard vaig entrar a Brugue-ra".

Als 25 anys, amb un grupet d'amics, forma el col·lectiu "Butifarra", i és quan neix el més famós rocker del còmic.

—¿Com crea el Johnny Roqueta?

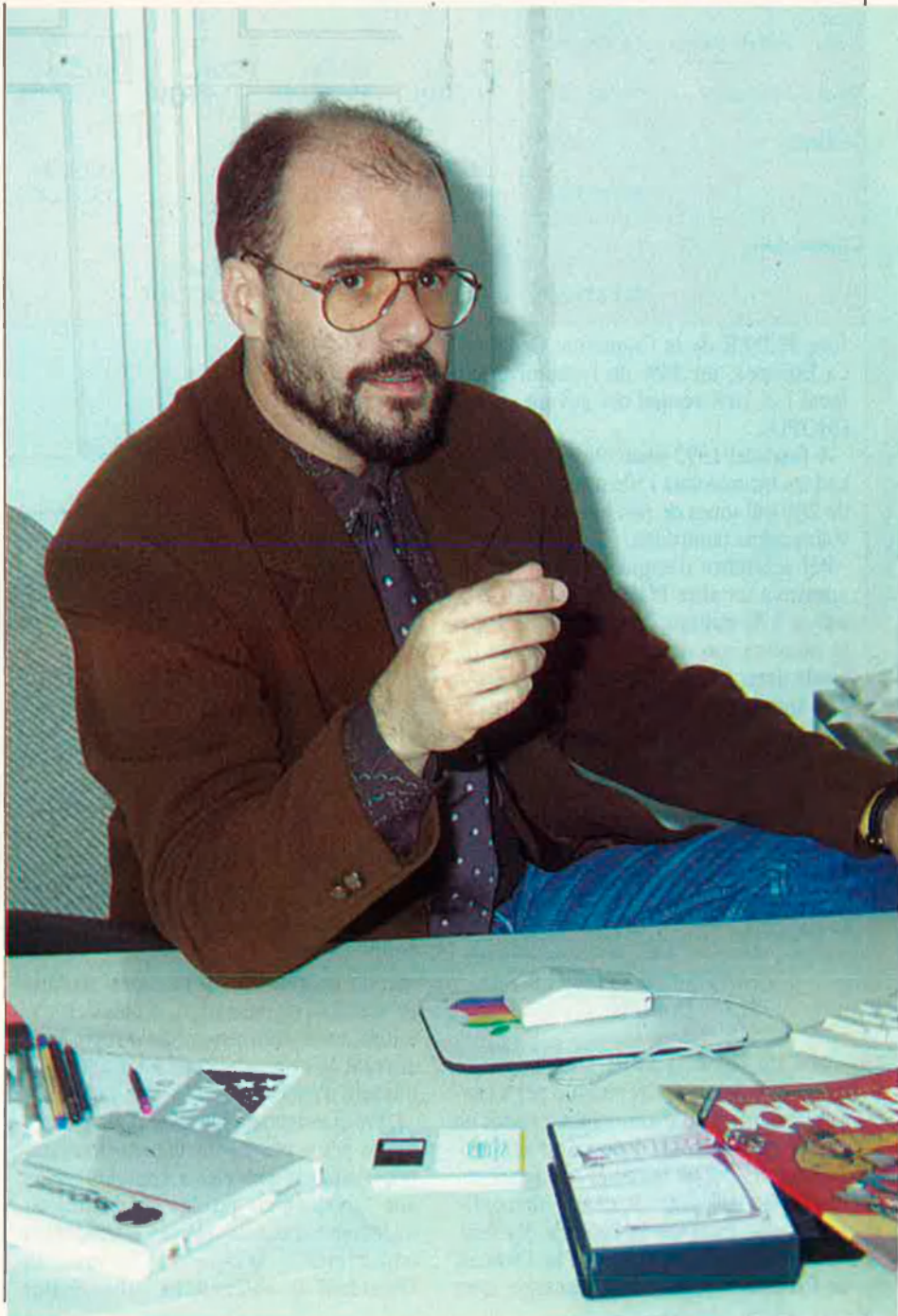
—Erem un grup d'amics que fèiem diversos tipus de revistes. En teníem una que es deia *Butifarra*, que tractava de coses culturals, socials, universitàries, etc. D'aquest col·lectiu va sortir la idea de fer una revista més comercial, però en català. Es va dir *Cul de Sac*. En aquesta revista sortí per primer cop Johnny parlant en català. Això era a l'any 1982. La revista, evidentment, fou un fracàs rotund, econòmic i de tot ordre. N'arribaren a sortir tretze números i prou. Al cap de dos anys *El Jueves* s'interessà per les nostres històries. Compraren totes les històries i m'encarregaren la continuació de les del Johnny Roqueta.

—¿Recorda la data de naixement del rocker de la Rambla?

—Sí, perfectament. Va ser el 23 d'abril de 1982, quan sortí el primer número de *Cul de Sac*.

—I el nom, ¿com se li va ocórrer?

—L'anglicisme Johnny era gairebé obligat en un rocker que s'estimàs. Es tracta d'un senyor que nom Joan —probablement Juanito per sa mare— i que els col·legues anomenen *Choni*. Roqueta és un llinatge català existent i, per altra banda, fa joc,

com si es tractàs d'una paraula derivada de rocker. La veritat és que des del primer moment el nom m'agradà molt, perquè recupera la tradició aquella que el nom del personatge va intrínsecament lligat a l'aspecte, com el Mortadelo que tenia figura de mortadel·la. També als inicis el Johnny tenia un rodolí, típic als tebeos de la meva infància. Record el *Reporter Tribulete*, que en totes parts se mete, i el Johnny al principi era *Johnny Roqueta*, del Carmelo a la Barseloneta.

—Quant el Johnny passa a El Jueves és quan Rafel Vaquer torna a Mallorca, ¿el Johnny a Palma no és un poc fort?

—Sí, sí. M'enyorava i vaig tornar. Però el Johnny és de la Rambla i sempre ho serà.

—*Johnny apareix quan vostè coneixia molt bé els ambients de carrer de Barcelona...*

—Real com la vida mateixa.

—¿... i duia cabells llargs o tupé, moto, enamorat de la música rocker?

—Sí, sí... (rialles). Abans senzillament duia o tenia cabells. (Ara l'inexorable pas del temps ha minvat considerablement els cabells del creador del Roqueta.) I la moto sempre, sempre, fins ara mateix. Pel que fa a música, l'especialista és Joan Thorrats, el guionista, que col·labora amb mi des que vaig tornar a Palma.

—¿I com s'ho fan per a fer setmanalment les històries del Johnny, si el guionista és a Barcelona i el dibuixant a Palma?

—Per telèfon. Moltes conferències. Les factures són brutals. Ens ho consultam tot i anam introduint nou lèxic, temes nous..., tot el que observam al carrer, que és l'escola de Johnny.

—*Quan vostè creà Johnny Roqueta vivia l'ambient rocker barceloní. Ara a Palma és un executiu de publicitat allunyat d'aquest ambient. ¿No se sent molt distanciat de la quotidianitat de Johnny?*

—Home, el fet és que a Palma no hi ha veritable ambient rocker. El que hi ha són molts al·lots disfressats de rocker, *Rockers de Corte Inglés* o *Galerías*. És evident que qui duu el pes rocker del Johnny —quant a incorporació de nous elements— és en Joan, que fa els guions no des d'un despatx, sinó des del carrer. O millor dit, des del Bar Zurich i d'altres bars de Barcelona, que és on hi ha la vida.

—¿No ha pensat mai a fer alguna tira per a diaris, amb el Johnny o amb un altre personatge?

—M'agradaria molt però es massa feina. Realment hi ha algunes tires que m'encanten. Les de Gallego & Rey, les trob molt bones, i també crec que són magnífiques els "Vuit i Nous" que es publiquen a *Última Hora*. (Tira satírica que es publica diàriament en aquest diari de Palma.)

—*Amb tants de dibuixants de còmic i tan poques publicacions com hi ha al país ¿es pot viure només del còmic?*

—Depèn de què s'entengui per viure.

—*Viure raonablement bé, vull dir: casa, cotxe, un viatget, unes copes...*

—Home, hi ha gent que fins s'ha pogut comprar un xalet i cotxes. En conec algun cas que ha arribat a tenir *querida* i tot. Però no és la cosa normal. La veritat

és que la gran majoria no pot viure del còmic i s'ha de cercar la vida en altres coses, perquè actualment no hi ha tanta demanda com fa set o vuit anys. Professionals, que visquin només del còmic, n'hi ha molt pocs. Hi ha una crisi realment molt forta en aquest sector.

—¿Una crisi d'editorials?

—Una crisi fonamentalment de públic. Avui no té demanda suficient. Fa cinc, sis, vuit anys hi hagué un boom, però després s'ha vist que tot era fals. Ara els al·lots tiren més cap a la TV que no cap als còmics.

—*Però El Jueves es manté.*

—És un cas a part. No és una revista de còmic pròpiament dita, sinó una revista humorística. Sempre s'ha tractat *El Jueves* com un còmic no seriós. El seriós es considerava que era Superman i coses així. Fins i tot va sortir una mena de còmic metafísic. I ja veus, s'ha acabat afortunadament, mentre que *El Jueves* es manté. Ara, la veritat és que jo això del còmic seriós no m'ho he cregut mai, no m'agrada. Des de petit això dels Marvel i del *Capitán Trueno*..., res de res. A mi, de sempre, *Mortadelo y Filemón*.

—¿No és cert que el sub-sector del còmic porno sí que funciona molt bé, com al Japó?

—Hi ha diversos aspectes. És cert que al Japó fan tirades milionàries, però és que allà tot tira milions. Són molts de japonesos. El Japó és estrany. Aquestes sèries com *Bola de Drac* o el *Doctor Slump* —que per cert, a mi, m'encanten— tenen una gran càrrega eròtica: veus aquelles ninetes que surten amb aquelles mameletes i aquells culets i els nins que els demanen a veure si m'ensenyen les bragues...

No sé, crec que tenen l'erotisme molt assimilat. Aquí supòs que hi ha mercat, però quasi tot el que es ven és porqueria italiana re-importada: molta cosa es fa aquí, s'edita a Itàlia i torna. És un porno molt idiota. Jo vaig col·laborar en la revista *Macho* fent-ne i no els agradava perquè hi havia qualque pàgina on no sortia cap cul ni cap mamella.

—*Per més que, com se sol dir, els grans rockers no moren mai, el fet és que els herois de còmic sí que moren. El cas de Superman n'és un exemple. ¿Morirà Johnny Roqueta, "el rocker del Carmelo a la Barseloneta"?*

—(Rialles). No, de moment no. Home, ¿qui sap? Si qualque dia té un accident de moto...

Miquel Payeras

